

3. Spre ajutor:

Privilegii și responsabilități

Capitolul 2,13-3,18

Se recunoaște la scriitorii scrisorii fericirea și bucuria că ei acum pot să părăsească subiectul tratat anterior ca să poată vorbi despre alte lucruri. Acestea constituie un contrast remarcabil față de primele versete ale capitolului al doilea. Contrastul între sfârșitul îngrozitor al acelor care nu au crezut adevărul și chemarea credincioșilor este realmente uriaș.

Apostolul nu mai scrie acum despre o creștinătate decăzută, ci el se îndreaptă spre privilegiile și binecuvântările credincioșilor adevărați. Amintirea plăcută de faptul că noi suntem rânduși spre mântuire este cel mai bun mijloc de păzire împotriva învățăturilor false. Stării de pierzare a necredincioșilor îi este pusă în contrast mântuirea credincioșilor. Credinței în minciună îi stă acum în opoziție credința în adevăr. Creștinii cu numele, decăzuți, au respins dragostea față de adevăr, dar credincioșilor li se aduce aminte de dragostea lui Dumnezeu.

Și în loc de acțiunea lui satan, apostolul poate acum să vorbească plin de mulțumire despre acțiunea Duhului Sfânt, care pune pe credincioși deoparte pentru Dumnezeu. Credincioșii din Tesalonic nu trebuiau nicidecum să fie zguduiți în sufletul lor, dimpotrivă, ei puteau sta neclintiți și întăriți în orice cuvânt și lucrare bună.

Dar nu sunt tratate numai privilegiile credincioșilor. Cu privilegii sunt totdeauna legate responsabilități. Și despre acestea se vorbește la sfârșitul scrisorii, prin aceea că credincioșii din Tesalonic sunt solicitați să se țină strâns de cea ce le-a fost transmis, de ceea ce au fost învățați. Erau în mijlocul lor frați și surori care umblau în chip nevrednic. Aceștia aveau nevoie de corectare și muștrare, și chiar și ceilalți trebuiau să știe cum trebuie să se comporte față de aceștia.

Versetul 13: »Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului.«

Acest verset se aseamănă mult cu versetul 3 din capitolul 1. Și acolo Pavel exprimă datoria lui, să mulțumească lui Dumnezeu pentru credincioșii din Tesalonic. Prin introducerea cuvântului „iar” accentul cade aici în mod deosebit pe scriitori (noi). Prin aceasta Pavel și conlucrătorii lui stau în opoziție clară cu cei descriși în secțiunea anterioară. Ei nu aparțineau acelor care ce-i drept se numeau creștini, dar în realitate nu erau. Sunt mulți creștini cu numele, care nu au primit dragostea pentru adevăr și nu cred adevărul, ci își găsesc plăcere în fărădelege. Pentru cei născuți ca păgâni aceasta poate părea ceva „normal”, pentru aceia, care se numesc creștini, este o descriere teribilă și o mărturie îngrozitoare. Pavel a trebuit să descrie detaliat fapta lor și sfârșitul lor, dar acum se îndreaptă cu mulțumire spre alții.

El se simțea dator să mulțumească lui Dumnezeu pentru credincioșii din Tesalonic. Nu era o povară pentru el să mulțumească pentru ei; nu, el a făcut-o cu plăcere, și a făcut-o întotdeauna, aceasta înseamnă mereu, fără să ajungă cândva la sfârșit. Pavel era un om mulțumitor. Deseori îl găsim în scrisorile sale în rugăciuni de mulțumire înaintea Dumnezeului lui. Numai în cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic îl găsim de fiecare dată de două ori în această stare de aducere de mulțumire (1 Tesaloniceni 1,2; 2,13; 2 Tesaloniceni 1,3; 2,13). Cauzele mulțumirilor sale erau diferite. Aici el nu se gândește în mod deosebit la ceea ce Dumnezeu a putut lucra prin ei și în ei, ci el mulțumește pentru ceea ce a fost dăruit de Dumnezeu credincioșilor prin har. Ambele pot fi și pentru noi mereu prilejuri de mulțumire. Noi avem dreptul să ne rugăm pentru frații noștri și pentru surorile noastre, dar noi avem dreptul și să mulțumim; să mulțumim pentru ceea ce

Dumnezeu face prin frații noștri și surorile noastre, să mulțumim pentru ceea ce Dumnezeu le-a dat prin har.

Înainte ca apostolul să ajungă să vorbească despre ce a devenit partea lor, el li se adresează ca »frați preaiubiți de Domnul«. Aceasta este în concordanță cu conținutul primei scrisori, în care în mod deosebit pe prim plan stă ce a făcut Dumnezeu. În a doua scrisoare este vorba în mod deosebit de ziua Domnului și arătarea Lui în putere și glorie. De aceea Pavel amintește destinatarilor scrisorii că ei sunt iubiți de acest Domn, care cândva în ziua Sa va nimici pe dușmanii Lui cu suflarea gurii Lui. Trebuie ei să se teamă de această zi? Trebuie ei să aibă frică de acest Domn? Nu, ei erau iubiți de El.

Aceasta este valabil și pentru noi. Citim în Noul Testament despre dragostea lui Dumnezeu față de această lume (de exemplu Ioan 3,16; Romani 5,8), citim de dragostea lui Dumnezeu față de noi (1 Ioan 4,11; Romani 5,5), și noi ne bucurăm de aceasta. Noi citim și despre dragostea Domnului Isus față de ai Săi. Este Fiul lui Dumnezeu care ne-a iubit pe fiecare din noi (Galateni 2,20), este Hristos, care ne-a iubit pe noi și Adunarea Sa (Efeseni 5,2 și 25), dar este și *Domnul*, care ne iubește. Același Domn, care va reveni cândva, ca să întemeieze Împărăția Sa în putere și glorie, este Domnul care ne iubește.

Când Ioan, care a savurat în mod deosebit dragostea Domnului său pe pământ, L-a văzut în gloria Sa de Judecător, a căzut la picioarele Lui ca mort. Însă atunci a avut voie să audă cuvintele Domnului: »Nu te teme« (Apocalipsa 1,16.17). Aceste cuvinte vibrează puțin și aici, când Pavel ne amintește că noi suntem »frați (*frați și surori*) iubiți de Domnul«. Noi nu trebuie să ne temem de judecățile care sunt în legătură cu ziua Domnului. Aceste judecăți nu ne lovesc pe noi. Dimpotrivă: diferența care este între cei destinați pierzării și cei destinați pentru mântuire devine foarte clară în versetele următoare. Credincioșii din Tesalonic trebuiau să învețe să deosebească între aceia care resping adevărul și în cele din urmă vor cădea de la adevăr, și ceilalți, care au siguranța destinării lor spre mântuire. În privința aceasta ei aveau nevoie de învățătură.

»... căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire ...« Dumnezeu este Cel care acționează. Credincioșii din Tesalonic nu au fost aleși de apostoli, ci de Dumnezeu Însuși. Și El i-a ales de la început. Despre ce început este vorba aici? Acest început ar putea fi pus în legătură cu: prin analogie, cu 1 Ioan 1,1 la prima venire a Domnului pe pământ, sau la începutul drumului de credință al credincioșilor din Tesalonic. O a treia posibilitate constă în a ne gândi la veșnicia trecută.

Chiar dacă expresia folosită aici pentru »ales« este alta decât cea din Efeseni 1,4 – unde este vorba despre alegerea înainte de întemeierea lumii – sunt totuși unele indicii că aici efectiv este vorba de veșnicia trecută. Dumnezeu nu ne-a hotărât pentru mântuire abia atunci când Domnul Isus a venit pe pământul acesta, și nici atunci când noi L-am primit prin credință. Desigur prin venirea Domnului s-a pus baza pentru împlinirea acestei alegeri. Tot așa a fost necesară credința, pentru a deveni părtași la această alegere, dar alegerea însăși a avut loc în veșnicia trecută.

Acest verset ne arată în legătură cu acțiunea lui Dumnezeu un principiu general, care devine clar și prin ținta alegerii. Cineva scrie cu privire la acest verset următoarele: „Contextul pare să arate că »de la început« aici trebuie înțeles în sensul cel mai larg, și nu simplu de la începutul Evangheliei sau al revelării lui Hristos pe acest pământ, ci dintotdeauna, din veșnicie.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians).

De ce le amintește Pavel de aceasta? Nu constă motivul în aceea, că el voia să le arate clar, că intențiile de binecuvântare ale lui Dumnezeu cu privire la ei nu s-au schimbat? Nu era așa, că Dumnezeu i-a ales cândva pentru mântuire, iar acum era deodată în judecată împotriva lor. Nu, Dumnezeu i-a ales de la început pe ei, frați iubiți de Domnul. În timp nu s-a schimbat nimic nici cu privire la dragostea Domnului și nici cu privire la alegerea lui Dumnezeu.

Pavel nu se ocupă aici în detaliu cu tema alegerii. Nici nu este vorba aici de a fi ales dintre alții, ci hotărârea stă pe prim plan. Noi suntem aleși și destinați »pentru mântuire«. Versetul 14 arată apoi alte detalii ale acestei hotărâri și ne spune pentru ce am fost mântuiți, și anume »ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos«. În aceasta constă în final mântuirea noastră. Destinarea noastră este

orientată spre o Persoană, și anume spre Domnul nostru Isus Hristos. Și în prima epistolă este vorba de mântuire (în mod deosebit capitolul 1,10). Acolo însă stă pe prim plan, de la ce am fost noi mântuiți (de mânia *viitoare*), aici este vorba în mod deosebit de obținerea slavei.

Copiii lui Dumnezeu nu sunt simplu rânduți pentru fericire veșnică, ci spre mântuire. Mântuirea are întotdeauna în vedere existența unei stări de pericol, din care este eliberat cel mântuit. Noi am fost scoși dintr-o astfel de stare de pericol. Noi nu vom mai merge la pierzare (compară cu capitolul 2 versetul 10), și nici în pierzarea veșnică (compară cu capitolul 1 versetul 9), ci noi vom fi mântuiți. Mântuirea este în locul acesta legată de viitor, când alături de suflet și trupul va avea parte de mântuire, ceea ce acum nu este.

În ambele scrisori către credincioșii din Tesalonic – și de asemenea în cele mai multe locuri din Noul Testament, care vorbesc despre mântuire – mântuirea stă în legătură cu venirea Domnului, adică ea ne este prezentată ca ceva de viitor. Noi vom fi mântuiți atunci când vom fi scoși din relațiile pământești și când și trupul nostru va avea parte de aceasta (compară de exemplu și Filipeni 3,20; Romani 8,23.24). Noi, cei care acum suntem prizonieri și avem parte de lepădarea Domnului nostru, suntem hotărâți pentru mântuire. Ea ne este pe deplin garantată. Nu poate fi nici o îndoială că noi vom avea cândva parte de ea. Noi vom fi păziți și vom primi salvarea trupului nostru înainte să vină judecățile lui Dumnezeu în ziua Domnului. Aceasta este mântuirea deplină, așa cum ne-o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu în multe locuri.

Fundamentul încrederii cu care Pavel vorbește despre mântuire constă exclusiv în lucrarea Domnului Isus. Deoarece El a murit pe crucea de pe Golgota, noi nu trebuie să ne îndoim și să ne îngrijorăm. Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire. Un motiv de profundă mulțumire!

»... în sfințirea Duhului și credința adevărului.« Prin aceste cuvinte Pavel arată clar cum noi putem avea parte de alegerea lui Dumnezeu, sau altfel exprimat: vedem cum alegerea lui Dumnezeu a devenit eficace în timp. În privința aceasta trebuie diferențiate două aspecte: în primul rând în sfințirea Duhului și în al doilea rând credința adevărului.

a) în sfințirea Duhului: prin puterea și acțiunea Duhului Sfânt un om pierdut devine subiectul harului lui Dumnezeu. Prin sfințirea Duhului înțelegem acțiunea Duhului Sfânt prin care un om este pus deoparte pentru Dumnezeu (sfințit). Noi avem nevoie de această putere sfințitoare nu numai în viața noastră practică, ci în mod deosebit în momentul de început, adică în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu. Duhul Sfânt ne pune deoparte pentru Dumnezeu, prin aceea că El ne pune sub sângele vărsat pe cruce.

Despre aceasta vorbește și apostolul Petru: »Alegeți după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos« (1 Petru 1,2). Și în 1 Corinteni 6,11 avem un cuvânt înrudit, când Pavel scrie acolo: »dar ați fost sfințiți, ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.« A fi sfințit stă aici înainte de a fi îndreptățit și ne arată momentul de început. Inițiativa pornește de la Dumnezeu, prin aceea că Duhul Sfânt ia oameni și îi pune deoparte pentru Dumnezeu.

Chiar dacă în locul acesta este vorba de poziția noastră, în care am fost aduși prin lucrarea Duhului Sfânt, totuși Cuvântul lui Dumnezeu ne arată mereu, că aceasta este absolut legată de responsabilitatea noastră practică. Sfințirea practică este apoi urmarea nemijlocită. Este de asemenea scopul Duhului să ne sfințească, aceasta înseamnă, să ne pună deoparte și practic pentru o anumită țintă, și această țintă este Dumnezeu. Practica trebuie să corespundă poziției.

b) în credința adevărului: credința este răspunsul unui om la lucrarea Duhului Sfânt. Este partea omului, în timp ce sfințirea Duhului prezintă partea lui Dumnezeu. Această credință din partea noastră este absolut necesară. De fapt este credința unui copil al lui Dumnezeu. Prin inteligența și puterea noastră nu putem crede în Isus Hristos sau să venim la El. Faptul că în textul original credința este fără articol, ne arată că aici nu este vorba de a crede anumite realități sau adevăruri, ci este vorba de starea de pregătire lăuntrică de a accepta adevărul lui Dumnezeu. Într-un context asemănător Domnul Isus a spus odată: »Dacă voiește cineva să facă voia Lui (Dumnezeu) ...« (Ioan 7,17). Despre această predispoziție este vorba. Dumnezeu nu constrânge pe nimeni să creadă.

Dar și aici este o parte practică, și ea este strâns legată de sfințirea practică. Domnul Isus spune Tatălui Său în Ioan 17,17: »Sfințește-i prin adevărul Tău«. Deci Duhul lui Dumnezeu și adevărul lui Dumnezeu lucrează împreună în scopul sfințirii noastre practice.

Acest verset important și bogat în conținut ne conduce pe de o parte la început (alegerea), dar ne îndreaptă atenția spre înainte spre țintă (mântuirea), și ne lasă să vedem cum oamenii pot lua parte în timp la planul lui Dumnezeu. Este ca și o privire panoramică de pe un munte înalt. Dumnezeu ne lasă să vedem în puține cuvinte toată dimensiunea gândurilor Sale, care sunt în legătură cu mântuirea – de la origine și până la țintă.

Versetul 14: »Iată la ce v-a chemat El prin Evanghelia noastră; ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.«

Expresia »... la ce« se referă la mântuire, adică se arată cu ce scop ne-a mântuit Dumnezeu. Noi am fost chemați să obținem slava Domnului Isus. Totodată ne este numit și „mijlocul” pe care Dumnezeu îl folosește ca prin Duhul Său să lucreze la oameni. Este Evanghelia, prin care ei ajung la pocăință, aud chemarea lui Dumnezeu și pot avea parte de alegerea Sa.

Pavel o numește aici »Evanghelia noastră«. Deja în prima scrisoare el a vorbit de mai multe ori despre Evanghelie și a numit-o acolo »Evanghelia noastră« (capitolul 1,5), Evanghelia lui Dumnezeu (2,2.8.9), Evanghelia lui Hristos (3,2) sau simplu Evanghelia (2,4). Este desigur clar, că totdeauna este vorba de una și aceeași Evanghelie. Este absurd să se presupună că ar fi mai multe Evanghelii, dintre care una ar fi fost a lui Pavel. Nu, totdeauna este numai Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Său (Romani 1,1-3). Dumnezeu a dat-o, și Domnul Isus este subiectul mesajului. Predicarea acestei Evanghelii a fost încredințată oamenilor. Apostolul Pavel a fost unul din vestitorii eminenți ai acestui mesaj al lui Dumnezeu către oameni. El și colaboratorii lui se identifică așa de mult cu ceea ce spuneau, însărcinați fiind de Dumnezeu, că pe drept ei o puteau numi »Evanghelia noastră«.

Primirea Evangheliei îi aduce pe oameni în domeniul chemării lui Dumnezeu. Alegerea s-a făcut la început, chemarea are loc în timp, și anume atunci când un om prin Evanghelie primește chemarea venită din partea lui Dumnezeu. Însă aici chemarea nu înseamnă simplu că noi suntem aleși pentru credință sau pentru binecuvântare (și aceasta este adevărat). Chemarea în scrisorile adresate credincioșilor din Tesalonic înseamnă că noi am fost chemați la slava viitoare care este în legătură cu Împărăția pe care Domnul o va întemeia pe pământul acesta. Pavel a vorbit deja în prima scrisoare despre faptul că noi trebuie să umblăm în chip vrednic de Dumnezeu »care ne cheamă la Împărăția și slava Sa« (capitolul 2,12).

Aici într-adevăr nu se vorbește direct despre Împărăție, ci despre slava Domnului nostru Isus Hristos. Este însă slava Sa care va avea deplina înfățișare în Împărăție pe acest pământ. El este deja acum Fiul Omului glorificat. Dumnezeu L-a glorificat, după ce El a făcut lucrarea. Va veni însă momentul când El va fi Cel glorificat și aici pe pământ, unde a stat odinioară crucea Sa, și aceasta în mod public.

Prin credință noi vedem deja astăzi această glorie și admirăm pe Domnul nostru în ea. El a mers prin suferințe la slavă. Noi ne preocupăm cu ea, dar totodată noi știm că va veni ziua când noi vom avea parte de ea public. Este ziua în care El va fi glorificat în sfinții Săi (capitolul 1,10). Noi, cei care am avut parte de lepădarea Lui, vom avea parte și de slava Sa. »Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El« (Romani 8,17). Este un gând impresionant, că Domnul tot ce posedă ca Om va împărți cu noi. El Însuși a spus: »Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17,22). Pavel spune: »Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3,4). Noi avem voie să așteptăm cu mare bucurie acest moment. Este însă clar, că există o glorie pe care noi niciodată nu o vom împărți

cu El, dar pe care o vom vedea în veșnicie în casa Tatălui și o vom admira: slava Lui veșnică ca Fiul al lui Dumnezeu (Ioan 17,24).

Deci ținta chemării noastre este de partea cealaltă a morții. Noi nu suntem destinați pentru judecățile care vor veni în ziua Domnului peste pământul acesta. Nu, noi stăm de partea Biruitorului și vom apare împreună cu El în slavă și vom avea parte de slava Sa.

Versetul 15: »Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.«

Cuvântul »așadar« este în legătură cu cele spuse anterior. Acest verset ne arată care sunt urmările practice a ceea ce este prezentat în versetele 13 și 14. Este harul lui Dumnezeu, Cel care ne-a ales pentru sfințire și ne-a chemat să primim slava Domnului Isus Hristos; este har, că noi nu trebuie să ne facem griji cu privire la viitor și la ziua Domnului.

Dar harul divin nu anulează niciodată responsabilitatea omenească. Acest principiu îl găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu, și tot așa și în locul acesta. Dumnezeu ne garantează mântuirea Sa veșnică, pe care noi o avem în Domnul Isus. Dar o astfel de garantare din partea lui Dumnezeu niciodată nu trebuie să ne facă să devenim indiferenți cu privire la viața noastră practică. Și tocmai despre aceasta este vorba aici. Este pericolul să fim răpuși prin învățături false și să nu stăm tari. Deja în capitolul 2 versetul 2 Pavel i-a solicitat pe credincioșii din Tesalonic »să nu vă lăsați clătinați așa de repede«. Aceasta este aspectul negativ. Aici este exprimat pozitiv. Ei trebuiau în primul rând să stea tari și în al doilea rând să țină învățăturile pe care le-au primit.

Nu aveau credincioșii din Tesalonic toate motivele să stea tari? Căci ei stăteau, în ceea ce privește poziția lor, pe fundamentul de nezdruncinat al planului lui Dumnezeu și al lucrării Domnului. Tot așa și noi. Și totuși, cât de ușor uităm noi aceasta în viața zilnică. Pavel a vorbit deja în prima scrisoare despre tăria în Domnul și a spus: »Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul« (capitolul 3,8). Din cauza învățătorilor falși era necesar să-și pună toată încrederea numai în El. Ei nu puteau sta tari nici prin propria înțelepciune și nici prin propria putere, ci în orice situație trebuiau să aștepte totul de la Domnul.

Solicitarea de a sta tari o găsim de mai multe ori în scrisorile Noului Testament. În 1 Corinteni 16,13 este vorba de a sta tari în credință, în Galateni 5,1 suntem solicitați să stăm tari în libertate, în Filipeni 1,27 Pavel amintește să fim tari în același duh și în locul deja citat din 1 Tesaloniceni 3,8 este Domnul, în care trebuie să stăm tari. Aici deci a sta tare este legat de învățăturile apostolului. Ei trebuiau să țină cu tărie aceste învățături.

Ce să înțelegem noi prin aceasta? Pe parcursul istoriei Bisericii s-a încercat mereu să se justifice prin locul acesta învățăturile bisericii, tradițiile și învățăturile omenești. Dar aceasta ar însemna să punem peste cap sensul adevărat al acestui loc. Prin astfel de argumentări s-ar deschide larg ușa pentru tot felul de rătăcirii. Aici nu este vorba de învățăturile omenești, ci de învățăturile divine.

Expresia »învățăturile pe care le-ați primit« este folosită în Noul Testament într-un sens negativ și într-un sens pozitiv. În sens negativ se vorbește despre învățăturile primite când este vorba de gânduri omenești, transmise pe cale orală sau în scris de la o generație la alta și astfel au devenit tradiții, care sunt puse pe aceeași treaptă cu Cuvântul lui Dumnezeu sau chiar deasupra lui. În acest sens Domnul Isus însuși înfierează prin cuvinte foarte clare tradițiile iudeilor și îi atenționează pe ucenicii Săi în această privință (de exemplu Matei 15,1-20; Marcu 7,8.9). Și Pavel amintește aceste tradiții ale oamenilor, prin care noi putem fi duși ușor ca pradă, dacă nu stăm tari (Coloseni 2,8).

Este clar că aici Pavel nu se referă la astfel de tradiții. Dacă aici se vorbește despre tradiții în sens pozitiv, atunci aceasta se referă la învățături. Este vorba de învățături dumnezeiești date prin apostol. Diferența în înțelesul cuvântului „tradiții” devine foarte clară din epistola către Galateni capitolul 1. În versetul 12 Pavel vorbește despre faptul că Evanghelia vestită de el nu a primit-o de la oameni, ci prin revelarea lui Isus Hristos. Această revelare divină el o pune în versetul 14 în

opozitie cu tradiția strămoșească, față de care el a fost foarte plin de râvnă înainte de a se întoarce la Dumnezeu.

Deci Pavel a învățat pe credincioșii din Tesalonic, și anume prin viu grai (atunci când a fost la ei) și prin scrisoare (atunci când le-a scris). Credincioșii din Tesalonic au primit acest cuvânt al mesajului lui Dumnezeu și ei și l-au însușit așa cum el este cu adevărat, ca și Cuvânt al lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2,13). Și credincioșilor din Corint putea Pavel să le dea o mărturie asemănătoare: »Vă laud că în toate privințele ... țineți învățăturile așa cum vi le-am dat.« În 1 Corinteni 11,23 și 15,3 este confirmat în afară de aceasta, că învățăturile date erau informații pe care Pavel însuși le-a primit. În primele decenii ale creștinismului aceste învățături au fost date de apostoli atât verbal cât și în scris. Era »învățătura apostolilor«, în care primii creștini stăruiau exemplar (Faptele Apostolilor 2,42). Astăzi noi avem Cuvântul lui Dumnezeu complet în mâinile noastre, este »credința dată sfinților odată pentru totdeauna« (averea credinței), pentru care noi trebuie să luptăm și să intervenim (Iuda 3). În acest sens astăzi nu mai sunt nici un fel de transmițeri verbale.

În aplicarea cu privire la noi este deci vorba de a ține învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, aceasta înseamnă să-l practicăm. Aceasta este în zilele noastre o provocare deosebită. Credincioșii din Tesalonic au fost atunci zguduți printr-o scrisoare falsă. Astăzi există o mulțime de scrieri și cărți, care au pretenția că conțin revelații ale lui Dumnezeu. Se vorbește, că adevărul creștin trebuie să se „dezvolte”. Însă aceasta este o rătăcire. Nu mai sunt alte revelații. Noi am primit pe deplin revelarea vocii lui Dumnezeu, o dată pentru totdeauna. Responsabilitatea noastră constă în a face ceea ce ne spune Dumnezeu. Siguranța noastră pentru veșnicie, dar și în timp, constă exclusiv în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu avem nevoie de alte prescripții pentru comportarea noastră.

Părerile oamenilor și chiar experiențele oamenilor pot fi folositoare dar ele nu pot și nu trebuie puse pe aceeași treaptă cu Cuvântul lui Dumnezeu transmis nouă. Noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru darurile pe care El le-a dat ca să interpreteze Cuvântul Său. O astfel de slujbă de interpretare – dacă ea este corect practică – nu va trece peste Cuvântul lui Dumnezeu, ci va conduce inimile ca ele să recunoască Cuvântul în toată autoritatea lui. Dacă noi nu mai vrem să acordăm valabilitate Cuvântului, atunci suntem în mare pericol să ne deschidem într-un fel sau altul pentru erezie și rătăcire. Ca și primii creștini, noi putem »stăruia în învățătura apostolilor« și »ține cu tărie modelul cuvintelor sănătoase«.

Să reținem pe scurt, că cuvântul folosit aici pentru »a ține« este folosit de mai multe ori în Noul Testament:

- Marcu 9,10: noi trebuie să păstrăm Cuvântul Său
- Coloseni 2,19: noi trebuie să ne ținem strâns de Capul (Hristos)
- Evrei 6,18: noi trebuie să apucăm (să ținem) nădejdea care ne este pusă înainte
- Apocalipsa 2,13: noi trebuie să ținem cu tărie Numele Său
- Apocalipsa 2,25: noi trebuie să ținem cu tărie ce avem.

Un copil mic va ține cu tărie numai ceea ce este important pentru el. Pentru aceasta el poate dezvolta multă energie. Întrebarea adresată nouă este, ce valoare au pentru noi lucrurile pe care trebuie să le ținem cu tărie.

Versetul 16: Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o nădejde bun, ...«

Folosirea cuvintelor »și Însuși Domnul« prezintă din nou un contrast. Este foarte posibil ca destinatarii scrisorii să fi simțit slăbiciunea și nedesăvârșirea lor în a sta tari și să țină învățăturile date. Și noi când privim la noi, totul este în practica vieții noastre încărcat cu mari lipsuri și totodată supus schimbării. Niciunul din noi nu ar putea spune vreodată că el și-a împlinit responsabilitățile așa cum a dorit Dumnezeu de la el. La Domnul nostru și la Dumnezeul nostru, Tatăl nostru,

dimpotrivă găsim numai desăvârșire. De aceea apostolul acum îndepărtează mai întâi privirile credincioșilor din Tesalonic de la ei înșiși din nou spre Acela care din partea divină le va da tot sprijinul și ajutorul. Ei sunt în primul rând iubiți, în al doilea rând au o mângâiere veșnică și în al treilea rând au o nădejde bună.

Aceste lucruri ne sunt date și nouă de către »Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru«. Relația personală a credincioșilor este scoasă în evidență. Nu este simplu Domnul Isus Hristos și Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, ci este Domnul nostru și Dumnezeul nostru, Tatăl nostru. Aducerea aminte din nou de acest fapt trebuie să fi fost o îmbărbătare deosebită pentru credincioșii din Tesalonic. În afară de aceasta se observă că verbul care urmează este la singular. Prin aceasta se arată unicitatea Persoanelor dumnezeiești (compară cu Ioan 10,30). „Domnul nostru și Dumnezeu și Tatăl nostru sunt legați aici într-un mod remarcabil, ca să ne mângâie, să ne întărească, așa cum este și în 1 Tesaloniceni 3,11. Este o expresie deosebită, pentru noi inexplicabilă, dar întemeiată pe relația veșnică a Tatălui și Fiului și la unitatea lor în Dumnezeire.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians)

Spre deosebire de locurile amintite și altele, unde aceste două Persoane ale Dumnezeirii (Tatăl și Fiul) sunt amintite împreună, Domnul Isus este numit în locul acesta pe primul loc și apoi Dumnezeul nostru. Motivul ar putea consta în aceea, că scrisoarea a doua pune accentul pe Domnul, pe ziua Sa și slava Sa. În mod foarte deosebit în capitolul doi Domnul stă în contrast remarcabil cu antihrist. Vom găsi această situație de accentuare specifică a Domnului în capitolul trei de mai multe ori.

Primul punct, care este amintit, este faptul că noi am fost iubiți. Aici nu este vorba de dragostea dumnezeiască pentru noi în trecut, când Dumnezeu a dat pe Fiul Său și Domnul a mers la cruce din dragoste pentru noi. Ea ne este prezentată în acest verset în atemporalitatea și invariabilitatea ei, pe care noi avem dreptul s-o savurăm în prezent. Dragostea dumnezeiască nu ne părăsește niciodată. Oricare ar fi împrejurările, oricum s-ar schimba lucrurile în efemeritatea timpului, totdeauna rămâne adevărat că noi suntem iubiți. Dragostea omenească se poate schimba, dragostea divină nu se schimbă niciodată.

În al doilea rând ne-a fost dată o mângâiere veșnică. Împrejurările credincioșilor din Tesalonic erau așa fel că ei aveau nevoie de mângâiere, și chiar și noi putem ajunge în astfel de situații. Noul Testament ne arată izvoare diferite de mângâiere. Noi suntem mângâiați de Dumnezeu (2 Corinteni 1,3), de Hristos (Filipeni 2,1) și de Duhul Sfânt (Ioan 14,16; Faptele Apostolilor 9,31). Dar și Scripturile ne mângâie (Romani 15,4) și în cele din urmă Dumnezeu poate folosi pe frații noștri și pe surorile noastre ca să primim mângâiere (2 Corinteni 7,6; Coloseni 4,11).

Aici mângâierea este legată cu Domnul Isus și cu Dumnezeu Tatăl. Timpul suferinței este scurt, mângâierea divină este veșnică, ea este „despăgubirea” pentru ceea ce noi am îndurat pe pământ. Se pare că apostolul ar fi vrut să spună că această mângâiere este nu numai pentru timpul de acum, ci pătrunde până în veșnicie. Probabil noi ar trebui să ne gândim mai puțin la timp. Mângâierea »veșnică« poate fi atunci un indiciu la „calitatea”, la felul cum suntem noi mângâiați. Această mângâiere este total de nezguduit și neschimbabilă.

În al treilea rând avem o »nădejde bună«. În timp ce mângâierea este ajutor pentru împrejurările prezente, »nădejdea bună« ne leagă cu ceea ce este în viitor. Este certitudinea cu privire la ce este înaintea noastră. Cât de mult aveau nevoie credincioșii din Tesalonic de acest indiciu, căci tocmai nădejdea era cea care la ei s-a întunecat. Și noi avem nevoie să fim îndreptați mereu spre înainte. Domnul Isus vine iarăși – această așteptare ar trebui să caracterizeze viața noastră zilnică și lucrurile noastre. Nădejdea creștinilor este descrisă în Noul Testament prin trei adjective. Ea este mai întâi o nădejde *bună*, în al doilea rând ea este *vie* (1 Petru 1,3) și în al treilea rând ea este *fericită* (Tit 2,13).

Slava acestor trei lucruri (dragoste, mângâiere, nădejde) este mărită prin aceea că noi o avem prin har. Este un dar nemeritat, pe care noi l-am primit și pentru care avem voie să fim mulțumitori din inimă. În ea nu este nici cel mai mic și neînsemnat merit al omului. Toate vin de la Domnul nostru

Isus Hristos și de la Dumnezeu și Tatăl nostru. Deoarece aceasta este așa, noi nu putem nici să ne câștigăm aceste binecuvântări, și nici să le pierdem. Certitudinea dragostei, mângâierii și nădejzii nu ne-o poate lua nimeni. Sunt lucruri care sunt în afara domeniului nostru de influență, și este bine că este așa.

Versetul 17: »... să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun.«

Noi avem nevoie de inimi mângâiate. Este vorba de omul nostru lăuntric, care ajunge ușor să fie neliniștit și fricos. Cuvântul folosit pentru „a mângâia” este tradus diferit, în funcție de context, și anume prin „a îndemna” (ca de exemplu 1 Tesaloniceni 2,12; 4,1), „a încuraja” (de exemplu 1 Tesaloniceni 4,18; 5,11) sau „a mângâia” (de exemplu 1 Tesaloniceni 3,2). Vedem din aceasta că aceeași expresie în funcție de împrejurarea și situația destinatarului poate fi un îndemn, o încurajare sau o mângâiere. Așa este și astăzi. Noi putem folosi un loc din Biblie pentru a rosti o mângâiere, o încurajare sau poate chiar un îndemn. Numai Cuvântul lui Dumnezeu are această plinătate.

În continuare noi trebuie să fim întăriți »în orice faptă și cuvânt bun«. „A întări” înseamnă a consolida, a sprijini, a fortifica și este în contrast cu „a fi clătinat și tulburat” din versetul 2. Și în prima scrisoare apostolul a vorbit de două ori de faptul că el voia să vadă pe credincioșii din Tesalonic într-o stare întărită (1 Tesaloniceni 3,2; 3,13). Dumnezeu Însuși este Cel care ne întărește, dar pentru aceasta El folosește și pe slujitorii Lui, ca de exemplu Timotei (1 Tesaloniceni 3,2). Acest verset ne mai arată, în afară de aceasta, legătura dintre „a mângâia” și „a întări”. Timotei le-a făcut pe amândouă.

Deci așteptarea noastră după Domnul Isus nu este însoțită nici de teamă, nici de frică, și nici nu este o așteptare în trândăvie. Dimpotrivă, noi trebuie să fim întăriți în orice lucrare bună și cuvânt. Aceasta ne aduce aminte de mărturia pe care Pavel a dat-o despre credincioșii din Tesalonic în prima sa scrisoare, că el le-a amintit, că ei s-au întors la Dumnezeu ca să-I slujească și să aștepte pe Fiul Său din ceruri (1 Timotei 1,9.10). Noi slujim lui Dumnezeu în orice lucrare bună și în cuvânt.

Este remarcabil, că apostolul Pavel și la sfârșitul capitolului 15 din epistola 1 Corinteni, după ce el a vorbit despre învierea credincioșilor și venirea Domnului, vorbește ca și aici despre lucrarea Domnului. Acolo se spune: »De aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că lucrarea voastră în Domnul nu este zadarnică« (1 Corinteni 15,58). Cu cât noi așteptăm mai mult împlinirea nădejzii noastre, cu atât mai mult vom lucra pentru Domnul, aceasta înseamnă, vom fi întăriți în orice lucrare bună și în cuvânt. Nădejdea ne motivează. Ea este ca un motor, care ne antrenează. Timpul este scurt, de aceea noi lucrăm cu mai multă intensitate. Nădejdea și lucrarea merg mână în mână. Vom vedea aceasta mai detaliat în capitolul trei.

Și ordinea este remarcabilă. Mai întâi este numită lucrarea și apoi cuvântul. Prin lucrare se înțelege ceea ce facem noi; prin cuvânt, ceea ce vorbim. Deci în primul rând nu este vorba despre ce vorbim, ci despre ce facem. Ambele aparțin împreună. Dumnezeu dorește ca noi să fim în primul rând un exemplu în comportarea noastră. Apoi El ne poate folosi pentru o mărturie verbală sau o slujbă în vorbire. Acolo unde se predică, trebuie și trăit. Găsim această legătură strânsă între fapte și vorbire exprimată în mod deosebit de clar în Filipeni 2,15.16. Acolo suntem solicitați să strălucim ca lumini în lume, »ținând sus Cuvântul vieții«. Un cuvânt în mod normal este rostit și nu prezentat. Aici însă sunt ambele legate între ele într-o expresie. Noi trebuie să ținem sus Cuvântul, aceasta înseamnă să trăim în comportarea noastră ceea ce mărturisim cu gura.

În prima scrisoare Pavel amintește credincioșilor din Tesalonic că ei știau „ce fel de” misionari au fost între ei (1 Tesaloniceni 1,5). Ei au văzut mai întâi comportarea lor și apoi au auzit cuvintele lor. Și în capitolul trei al scrisorii noastre vom vedea încă o dată pe apostolul Pavel în această funcție model. Un exemplu desăvârșit și în această privință este Domnul Isus. Ucenicii care mergeau spre Emaus au putut confirma că Domnul Isus era în ochii lor un profet, »puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor«. (Luca 24,19). La începutul cărții Faptele Apostolilor, scriitorul inspirat ne face cunoscut că el a întocmit deja o primă relatare, mai ales cu privire la »câte

a început Isus să facă și să învețe» (Faptele Apostolilor 1,1). Noi avem voie să urmăm exemplul Lui.

Lucrarea și cuvântul trebuie să fie »bune«. »Bun« are aici același înțeles ca în 1 Tesaloniceni 5,15, unde suntem solicitați să urmărim totdeauna ce este bine. În 1 Tesaloniceni 5,21 dimpotrivă este folosit un alt cuvânt. Dacă acolo este vorba de a »păstra ce este bun«, aceasta înseamnă că este »bun« în sine însuși, aici în versetul nostru »bun« are mai mult înțelesul de util, ajutător, favorabil, convenabil. Ce facem și ce spunem noi, trebuie să fie de folos altora. În afară de aceasta trebuie să fie »orice« faptă și orice cuvânt. Deci nu este vorba de a face din când în când ceva bun, ci fiecare lucrare și fiecare cuvânt trebuie să aibă atributul »bun«. În sens asemănător sunt solicitați credincioșii din Colose, să umble într-un chip vrednic de Domnul, »aducând rod în tot felul de fapte bune« (Coloseni 1,10).